

Karácsony a Bükk-fennsíkon, Újév a Mecsekben

A Biblia szerint Mária egy istállóban szülte meg gyermekét, mert senki nem fogadta be őt az otthonába. Ez a szomorúan kezdődő, de mégis beteljesült esemény azóta reménység mindannyiunknak, miszerint mindenki megtalálja a boldogságot és a neki kijáró szeretetet, ha hisz annak eljövételében.

Életemben eddig mindig családi körben ünnepeltem a karácsonyt. Most beleszimulva az „istálló illatába”, a Bükk erdeibe zárandokoltam el, hogy ott töltsöm a legszebb ünnepünk két napját. A hegyen csönd és béke fogadott, a fariások némán álltak, mintha valamire vártak volna.

A faágak között úszott a köd, s a lehulló vízcseppek mint ha a tavaszi szerelmeket, a nyári boldogságot és az ősz gaz-

Újév, új esztendő. Pécssett, a Mecsek fővárosában, a hajnali macskaköves utca oly tisztán és feketén ragyogott, mintha végleg elfelejtette volna a hó ünnepi varázsát, a karácsonyfák gyantailátát és a szilveszteri forralt bor csalogató gőzét. A házak mozdulatlan falai mögött, az ágyak halkan megreccsentek. A dunyhák alól új tervekkel és ígéretekkel felvértezett emberek néztek körül, szegyejlősen döbbenve rá a reményeik és a valóság között húzódo szakadék létezésére.

A város mocomorogva látott a megszokott napi teendőihez. Az öreg park még kicsit szunyókált, és csak egy pillanatra kacsintott a Mecsek erdőrengetege felé, ahová mindig is vágyakozott. A hatalmas erdő visszatekintett, és hangot adva együttérzésének hagyta, hogy a szél a fakonákban orgonáljon.

Az újévben fogadkozó emberektől eltérően, a természet nem ígért semmit. A szél befejezte muzsikáját a fák ágai között, és lejjebb ereszkedve megsimogatta a vastag törzseket. Kicsit kivárt, aztán megiramodott – mintha az új esztendő ígéreteit szerette volna mindenki helyett teljesíteni. Felkapott néhány falevelet, eltáncolt velük egy keringőt, majd az ünnepi hangulathoz illően elcsendesedett.

Zörgő neszezéssel két róka futott a hegytetőről a völgytalp felé. Kergetőzve, játékosan kapták el időnként egymást, gyöngéden birkóztak az avarban. Pajkosan harapdálták a másikat, de amikor a párás hidegben az orruk összeért, látni lehetett, hogy ez az ősi ösztön diktálta beteljesülés előjátéka.

Egy mezei nyúl két lábára állva, nyújtózkodva kémlelt és kidülledt szemekkel figyelte a két ragadozó évődését. Tudta, hogy most kivételesen nincs veszélyben, hiszen a „vörös veszedelem” két tagja olyannyira elveszítette az eszét, hogy róla tudomást sem vesznek. A rókák behempergöztek egy mély töbrbe, ahová a nyúl már nem láthatott. A zörejek

dagságát sirató könnycseppek lettek volna. A nap alacsonyan járt, a cinkék lefekvés előtt még az ágak között kutatnak, hogy ne üres beggyel hajtsák álomra fejüket. Egy hollópár hangos korrogással kereste a sűrű ködben a megszokott éjszakázó fáját. Besötétedett, lassan rákezdett az eső. A felhő nem akart rosszat, szelíden ölelte át az erdőt, s nem tehetett arról, hogy végül elsírta magát. A falvakból feljött a harangszó, ahol az emberek siettek haza. Ők most érezték csak igazán, hogy milyen jó a meleg otthon, ahol nincs eső, sem szél, ahol várja őket a család, a gyerekkacaj, a kedves szó, a meleg szoba, a konyha illata és a karácsonyfa ragyogása.

A kis cinke elégedetten húzta össze magát picinyke odvában. Arra gondolt, hogy a közelgő tavasz alkalmával egy cinkelányt fog idecsábítani, mert ez a szűk üreg alkalmas lesz egy cinkecs család felnevelésére. A két holló fekete köpnyegén kopogott az eső, de a belső tollruhájukat nem tudta átáztatni. Mindkét madárban ott lüktetett egy-egy apró szív, s a testük forró volt. A hűséges pár szorosan egymáshoz simult – így nemcsak melegen tartották kis testüket, hanem tudatták a másikkal, hogy jöhet a legzordabb tél is, számíthatnak egymásra. Lassan, lustán érkezett a reggel, de amint a nap végre felkaptatott a maga ösvényén, beragyogta az erdőt. Szelíden elküldte a felhőket, s az erdő lakóit megsimogatta langyos sugaraival. A harkályok felkacagtak, mint a boldog gyerekek így karácsonykor.

elhalkultak, majd a szuka sikkantása jelezte, hogy mindketten elérkeztek ahhoz a bizonyos varázslatos pillanathoz. A nyúl meredező füllel próbált még megtudni valamit a találgáról, majd miután nem lett okosabb – mintha ő lenne az erdő illemcsőszé – mérgesen dobbantott a hátsó lábaival.

Az emberek végleg elbúcsúztak az óévtől. A sok rosszat elengedték a feledés homályába, de szerencsére volt olyan pillanat is, amit a szívükbe zárhattak. Erre gondolva azt érezték, hogy jó lett volna ott és akkor az időt megállítani, akár örökre, a boldog varázslatban. De az idő nem állt meg, sem akkor, sem most. Az utcákon az emberek siettek tovább valami megfoghatatlan cél irányába, fönn magasan pedig vadludak húztak hangosan lilikelve, délnek szegezve szabályos V betűjüket csúcsát. „Jön a hideg...” – néztek fel ez emberek, e méltóságteljes vonulást megsodálva.

Lesz még kemény idő januárban, s biztosan havazik is – gondolták, mert ismerik a mondást: „a kutya nem eszi meg a telet”.

Dobrosi Dénes
okl. erdőmérnök